

Brev 18/8-98: Last Stop in Greece

Hej derhjemme!

I dag har jeg været ude på egen hånd i 1 måned og 8 dage og jeg har stadig ikke tænkt mig at komme hjem endnu, men jeg har tænkt mig at rejse videre ud i verdenen. Jeg har været på Græske øer i over en måned. Rhodos 3 dage, Kreta 3 uger, Santorini 4 dage og Ios 6 dage. Mit sidste stop i dette land er mainland Athens, hvor jeg vil bruge en lille uge til at se alle de fund som er flyttet til National Archaeological Museum in Athens efter at være udgravet på de øer jeg allerede har besøgt. Jeg skal selvfølgelig også se Acropolis, Ancient Agora og Temple of Zeus. Herfra har jeg tænkt mig at tage et fly til Pakistan og backpacke videre der.

Siden jeg skrev sidst er der sket utrolig meget. Jeg forlod Kreta den 9. august uden at finde den strandbar (men det er totalt lige meget nu) og tog til den smukkeste af alle de græske øer, Santorini. Det er simpelthen her de tager alle de flotte postkort-billeder. Det er en dyr ø så jeg blev kun i 4 dage og nåede alligevel at se hele øen lige fra det højeste punkt Ancient Thira til den farverigeste solnedgang udover vulkankrateret som flere gange har ændret Santorinis landskab og udslettet Minoan civilizationen.

Når jeg nu er i Grækenland så skal man da besøge en af de berømte fest øer, hvor man er gammel hvis man er over 25. Jeg valgte Ios. Ios, the island with the one mind track. Hver nation har deres sommerperiode på den ø, selvfølgelig afhængig af deres sommerferie. Da jeg var der var det lige i slutningen af highseason men stedet var alligevel pakket med fulde svenskere og italienere. Helt ærlig er jeg blevet træt af at ligge på stranden hele dagen og ikke have noget videre mål med dagen så jeg regnede ikke med at blive længe.

Første dag jeg var på øen og gik alene rundt for at lære Ios Town (hvor originalt) at kende mødte jeg en græsk dame, Randi, i en Diesel tøjbutik. Hun kunne smadder godt lide mig og tilbød mig derfor en manager stilling i hendes butik næste sæson, baseret på mine tidligere erfaringer i H&M. Jeg sagde at så blev jeg nødt til at prøve at være i butikken et par dage inden at jeg tog til Athen og prøve hvordan det var. Næste dag var jeg ansat. Alle gav mig ret i at dette job var det bedste på hele øen. Jeg skulle arbejde fra 14 til 01 (11 timer) og fik 5000 drs (basic salary) + ca. 6000 drs (in commision). Normalt er lønnen i Grækenland cirka 4000 - 5000 drs for et 21 - 04 job. 1000 drs = 23 kr. Mit daglige forbrug er 5000 - 7000 drs, hvilket jobbet ville give mig overskud. Ang. logi så ville Randi give mig til hus hvis jeg kom næste sæson free of charge men siden at jeg kun blev der 1 uge fik jeg lov til at bo gratis i hendes palads (hun og hendes bror ejer halvdelen af øen) med egen entrance og to senge, egen bad og toilet. Jobbet krævede intet jeg ikke kunne i forvejen og når jeg ikke ekspederede kunder læste jeg Newsweek eller lærte græsk. Jeg ville få fri ca. kl. 0100 hvilket var det tidspunkt byen virkelig lavede op. Jeg lærte en masse mennesker (kunder) at kende og fik gratis entrance på diskotekerne pga.. jeg arbejdede på øen. Virkeligt et fedt job men ingen udfordring og intet jeg ville bruge mere end en uge på.

Og som min far, Carsten, skriver til mig at jeg ser mennesker i verden som sidder fast i det samme dødssyge arbejde i den samme velkendte geografiske lokalitet med de samme mennesker man gik i skole med. Et liv uden radikale ændringer og med stabilitet og sikkerhed. Jeg mødte en sådan person på dette arbejde. Han havde arbejdet der hele sommeren, kendte alle og alle syntes han var en flink fyr. Han kendte alt i butikken og følte sig værdsat. Men så kom jeg og opbyggede det han havde opnået gennem sommeren på en dag. Jeg truede hans plads i firmaet og hans rygte as the Diesel boy. På baggrund af hans had imod en åben fyr som mig gik han til Randi og sagde at enten var det ham eller også mig der forlod dette sted. Come on man. Nå men jeg havde da to sjove dage og der var ingen dårlig kemi imellem Randi og mig, hun er for resten Buddhist og vi delte mange

synspunkter til livet. Jeg blev boende endnu en dag hos hende inden jeg i går tog en færge til Athen. Konklusion: Jeg føler at jeg har løftet mig endnu et niveau og kan aldrig komme tilbage.

Carsten min fortid som butiksdreng er fortabt. Jeg ønsker kun at have en leder stilling i fremtiden. Tag for eksempel tøjbutikken hvor jeg på en dag fik det bedste job i byen. Lærte butikken at kende og solgte mere tøj end mine kollegaer. Det var sjovt for en dag men så da jeg kiggede mig om så jeg at jeg ikke kunne stige højere på dette niveau. Hvad skulle jeg lave i morgen? Derfor har jeg besluttet at søge udfordringer når jeg kommer hjem der som minimum krav har en leder position. Og det kommer til at kræve en videre uddannelse som jeg hermed at villig til at tage.

Jeg er ved at være lidt træt af Grækenland og syntes at jeg har brugt for mange penge selv om jeg ved at det har været det værd og jeg har gjort det så billigt som overhoved muligt. Jeg vil videre til fjernøsten og møde større udfordringer.

Herluf vil du ikke godt læse din e-mail fra mig lidt senere i dag.

Birgitte er det en flot cykel du har fået? Jeg håber at den er stor nok og at du tager nogle flotte billeder af den til mig. Er det sjovt at bo på hotel med mor og far, ja det slår vel at bo på camping med liggeunderlag og sovepose ligesom jeg gør. Hvordan er det at starte i 5. klasse nu er du snart halvvejs med folkeskolen. Har du fået nogle nye fag.

Sonja og Carsten det lyder som om i stadig er lige så velarrangeret i jeres arbejde som altid, det er jo bare fint. Carsten du må have en god tur til Bruxelles, sig mig engang har vi ikke allerede været der?

Ellers håber jeg at skrive til jer engang når jeg kommer til Pakistan, ha det så godt imens.

Vi skrives - Oluffe

Brev 21/8-92: Nyt Land

Hej igen.

Her er så den sidste e-mail fra Grækenland. Jeg vil bare lige sige at alt er gået i orden. Efter jeg havde skrevet til jer i tirsdags gik jeg ud og købte Lonely Planet - bogen om Pakistan. Læste lidt i den og gik derefter ned til et rejsekontor hvor jeg reserverede billet til på søndag fra Athens direkte til Arachi. Billetten har jeg lige betalt for i dag. Efter at have ordnet billetten i tirsdags tog jeg over på den pakistanske ambassade for at søge visa. Det var de første pakistanske mennesker jeg mødte og jeg syntes at de var de mest hjælpsomme og venlige personer. Jeg glæder mig virkelig til at tage derhen. Jeg kom i snak med en af dem som ville ringe til sin fætter i Pakistan, Lehora, så han ville sørge for mig når jeg kom dertil og tage mig med op i bjergene. Og visumet var intet problem. Det tog en dag og så havde jeg et frit ind og ud rejse visum til Pakistan de næste tre måneder. Det var ret dejligt at få alt det på plads på under 24 timer. Så de sidste to dage har jeg gået byen flad og set de flotteste og mest velbevarede bygninger og elementer fra det gamle Grækenland før Romerrigets tid.

Hvad angår mig økonomi som jeg har holdt regnskab med så har jeg brugt 10.000 dkr på mit ophold i Grækenland (og Israel). Jeg har besøgt 4 øer af stor interesse og været i Athen. Jeg har været her i dag i 5 uger hvor jeg har brugt tiden på at lære videre om den græske mytologi og historie. Jeg har endda også lært cirka 30 ord på græsk hvilket er nok til at klare mig i ikke engelsk talende områder.

Jeg har levet billigt i youth hostels og kun få gange spist ude fordi jeg købte en gasbrænder og et lille "køkken" som jeg bærer rundt på. Jeg har både været kulturel om dagen og aktiv om natten. Så jeg føler ikke at jeg har spildt en eneste krone selv om det har været dyrt.

Jeg har brugt endnu 2000 dkr til at komme videre til Pakistan, så jeg anslår at jeg har cirka 8000 dkr tilbage på min konto nu. Med de kan både holde til Pakistan (billigt sted) og et godt stykke ind i Indien.

Ellers har jeg det stadig godt.

Vi skrives – Luffe

Brev 9/9-98: News from Parkistan

Hej derhjemme!

I dag er det 2 måneder siden at jeg forlod Danmark og jeg har været i Pakistan i 2 uger. Jeg er ked af at jeg ikke har skrevet noget før, i må jo være urolige. Jeg var selv lidt nervøs ved at rejse til Pakistan. Efter at visumet og flybilletten til Pakistan var gået i orden torsdag den 20. august i Athen var jeg egentlig klar til at tage af sted. Desværre syntes USA lige at de ville bombe Afghanistan og Sudan natten mellem torsdag og fredag og derved sætte min tur i farezonen. Jeg ringede hjem til Carsten og spurgte og han syntes at jeg skulle blive eller aflyse Pakistan og tage direkte til Indien. Carsten mente godt at jeg kunne tage af sted bare jeg holdt en lav profil. Jeg tog også af sted til Pakistan med antennerne ude uden at vide hvad jeg kunne forvente. Flyet jeg havde købt til Pakistan var om Lørdagen den 22.08 klokken 20.00. Jeg var i lufthavnen 3 timer før fordi jeg havde hørt en masse rygter om problemer med Athen lufthavn. Først stod jeg af ved den forkerte terminal men fandt så senere den rigtige. Jeg satte mig ind i en bygning og ventede på at skulle checke ind. Det undrede mig at der næsten ingen mennesker og butikker var. Flyet var selvfølgelig forsinket så jeg sad bare og læste min NEWSWEEK.

Det undrede mig stadig at der ikke var nogen check ind post åben. Det næste der stod på tv-skærmen over flyene var at flyet til Karachi var fløjet. Hvad!! Jeg for forvirret rund og ledte efter nogen jeg kunne spørge om information. Endelig fandt jeg en sikkerhedsmand som sagde at jeg skulle gå over i en anden bygning. Jeg tog mine ting og gik udenfor igen og der ved siden af hvor jeg havde siddet hele tiden var afgangshallen for internationale fly (incl. Karachi). Jeg fandt en informations disk og spurgte til mit fly. Hun rystede på hovedet og sagde at det lige var fløjet. Åh nej, hvad så. Jeg viste hende min billet og hun sagde at jeg skulle komme tilbage igen på onsdag. Hvad?? Ja, heldig som jeg jo er engang imellem så havde rejsekontoret jeg købte billetten af begået en fejl. De havde solgt mig en billet til den lørdag men givet mig en flybillet til om onsdagen den 26.08. Denne fejltagelse sparede mig for 2000 dkr og jeg fik tre ekstra dage i Grækenland som jeg brugte på Santorini.

Endelig om onsdagen stod jeg i lufthavnen igen og denne gang vidste jeg hvad jeg skulle gøre. Ingen fejltagelser. Et par timer efter sad jeg i flyvemaskinen og hørte en muslimsk bøn over fjernsynet og derefter den Pakistanske nationalsang. Lift-off.

Pakistan er et sted med mange skønheder og venlige mennesker, men faren lurder rundt om hver et hjørne og men skal ikke begå fejltagelser. Det vigtigste er at vise interesse for deres kultur og religion, og understrege at du ikke er amerikaner.

De tre første dage i Pakistan var nok til at brække mig og jeg var lige ved at tage hjem igen. Jeg havde valgt byen Karachi (trods advarsler) fordi jeg ville tage Pakistan fra syd til nord, og jeg regnede med at jeg kunne klare en hård udfordring. Jeg fik også hvad jeg bad om. Den første mand jeg mødte i lufthavnen om morgenen da jeg havde landet var en bagage-bærer som tog min taske udenfor lufthavnen. Han ville have 100 Rs for det lille stykke arbejde (ca. 14 kr). No way. Han truede med politi og firmasag. Men jeg fik han efterhånden rystet af mig. Jeg blev til gengæld gode venner med en taxidriver som jeg fik lov til at bo hos fordi hostellet var fuldt. Hans bror boede der

også og lavede mad til mig. Alle var bare mine venner. Bechi (taxidriveren) ville tage mig ud på sightseeing i Karachi dagen efter og det lød jo fint, han var jo min ven.

Dagen efter kom han med sin bror i broderens taxi, og vi kørte af sted. Jeg spurgte til prisen og han sagde at jeg bestemte. OK, fint. Vi så hvad der var og se (ikke meget) på en dag og om aftenen lærte jeg en vigtig ting. Det var tid for mig at betale. Dagen inden havde jeg givet Bachi mine 200 dkr fordi han sagde at hvis politiet fandt fremmed valuta på mig uden tilladelse når de lavede en inspektion (hvilket var relativt tit) så ville de tage mig med på stationen og det ville blive dyrt (jeg fandt aldrig ud af om det passede, men jeg havde en fornemmelse af at politiet ikke var særlig venlige og korrupte). Han ville veksle mine penge så jeg ikke havde nogle problemer. Det gjorde han også men fik kun 500 Rs for dem i stedet for 1500 Rs pga. pakistanerne som ikke var kendt med den danske vekselkurs bestemte sedlernes værdi ud fra deres papirstørrelse. Ok men jeg boede jo hos ham så det måtte gå lige op. Dog skulle jeg betale hans bror for taxaturen. Han regnede med 3000 Rs og jeg regnede med 500 Rs. Efter en time hvor jeg fortalte dem at jeg ikke var rig selv om jeg havde råd til at rejse i 8 måneder (???), blev vi enige om 2000 Rs hvoraf Bachi skulle betale 500 Rs af mine bortkomne danske penge.

Dagen efter tog jeg til Qetta pga. at jeg ikke følte mig tryk i Karachi, død og fare hele tiden. Og så kommer Bachi bror grædende til mig og bad om penge fordi hans taxa er gået i stykker og han kan ikke tjene penge til at få den lavet (2000 Rs). Han havde jo givet mig lov til at bo hos ham og han har lavet mad til mig og vi er jo venner og Allah beskytter os alle, så jeg kunne da godt betale for han reparation. Det gjorde jeg dog ikke, men alligevel var det lykket mig at bruge 600 dkr på godt 48 timer i Karachi. Jeg var knust, skuffet, vred og forvirret. Og havde seriøse overvejelser om jeg skulle tage hjem igen i bussen på vej til Quetta. Men jeg blev. Og belønningen kom også senere. I Quetta mødte jeg de rigtige pakistanere og deres kendte islamiske gæstfrihed. Første dag, stadig deprimeret, gik jeg ud for at spise morgenmad, lokalt på gaden. Jeg mødte en pakistansk mand som jeg faldt i snak med. Hyggeligt, han havde en helt anden afslappet attitude og ingen bagtanker mht at udnytte mig.

Da vi havde spist færdig og jeg skulle til at betale havde han allerede betalt. Jeg var rystet. Og prøvede at redde den ved at foreslå to gange at jeg nok selv skulle betale. Men jeg måtte til sidst acceptere og takke ham. Han havde taget med overraskelse og jeg var blevet helt glad. Senere om eftermiddagen gik jeg ind i den lokale fotokopimaskinebutik for at lave et kopi. Jeg faldt i snak med personalet og blev inviteret på te og bryllup. Ja 4 dage efter var jeg med dem til et muslimsk bryllup som æresgæst. Hver dag ville jeg kigge forbi og hver gang var en fest. Jeg blev rigtig gode venner med en mand som hed Baskir og han ville gøre alt for mig selv om jeg ikke spurgte.

Samme aften inviterede han mig på middag, ude lokalt. Og selv om han ikke skulle have noget så betalte han for mig. Det lykkedes mig den dag at bruge 70 Rs på hotelværelset og 20 Rs på en flaske vand (i alt cirka 12 dkr). Og jeg var så glad og forbavset. De ville også tage mig med til alle deres venner som straks accepterede mig og i biografen og vise mig hele byen og drikke te sammen med mig og tage mig til Hanna Lake (en af Pakistans utrolige smukke steder) uden at jeg skulle betale. Jeg var jo gæst og dette er et muslimsk land. En gang insisterede jeg stærkt på selv at betale fordi det var for meget og Baskir kiggede på mig og spurgte om det var fordi at jeg var utilfreds med hans gæstfrihed. Siden har jeg været meget forsigtig med hvad jeg sagde og gjorde.

Der er så meget som jeg skal lære om muslimerne, men fordi jeg viser stor interesse for deres kultur og religion og er en alene rejsende og glad person er jeg blevet accepteret og fået et dybt indtryk af deres verden (ei. brylluppet). Jeg går i deres tøj, prøver at lære deres sprog (urdu), stille mange spørgsmål til hvad jeg ser og hvad folk gør. Det er utrolig spændende.

Pakistan er et dejligt sted og jeg er næsten blevet forelsket i det. Da jeg forlod Quetta græd mine venner og jeg måtte love dem at skrive og komme tilbage igen. Jeg kom tættere på dem på 5 dage end jeg er med mine klassekammerater på tre år. De ville gøre alt for mig. Siden Quetta har det været muligt for mig at skille imellem typerne i Karachi og den i Quetta. Men det var en dyr lektion. Heldigvis er der mange typer som mine venner i Quetta og hver dag jeg er iblandt dem bliver jeg mere og mere uenig med den danske jante-mentalitet. Jeg hader simpelhed danskerne på nogle livs punkter. Bare rolig jeg er ikke gået hen og blevet muslim, dog inspireret.

Jeg føler mine skuldre er vokset siden at jeg forlod Grækenland. Jeg har virkelig haft nogle hårde udfordringer som har tvunget mig til at lære at slå fra mig når jeg bliver røvrendt. Det var nok grunden til at jeg blev efter nederlaget i Karachi. Jeg fandt ud af at jeg var oppe imod noget som havde plaget mig hele livet og som nok var grunden til at jeg valgte at tage ud at rejse, alene. Jeg skulle lære at klare mig selv og de udfordringer der kom op. Selv over for fremmede som udnyttede min naivitet og manglende kendskab til regler, priser og i høj grad kultur. Folk som levede af at snyde og røvrende andre. Dem er jeg ved at lære at håndtere. Og jeg er ved at mestre kunsten. Det er egentlig en leg eller et skuespil. Hvem har mest personlighed og bredest skuldre. Magt bag ordene. Jeg er glad for at jeg ikke tog hjem, nu.

En anden ting der undrer mig er hvorfor jeg egentlig er herude. Jeg har prøvet at finde ud af hvorfor jeg har en sådan dyb trang til at rejse i Fjernøsten. Og det er ikke kun fordi jeg oplever en masse spændende steder og kulturer. Og det er heller ikke kun fordi jeg står på egne ben og lærer at takle alverdens problemer (og der er mange). Men det der gør mig rigtig glad når jeg ligger i sengen om aftenen eller sidder i en bus mellem to destinationer. Så tænker jeg på mit liv og bliver utrolig fornøjet ved at se at jeg klarer det så godt. Jeg tænker på folk derhjemme og hvad de tænker om mig lige nu og hvad jeg gør. Og det forstår jeg ikke rigtig. Men jeg kan godt lide når folk beundrer mig, så meget har jeg dog konkluderet.

Og så tænker jeg på min fremtid lige fra min næste destination, India, og frem til jeg kommer tilbage til Danmark, på mit eget sted med en masse fede materielle goder og en spændende uddannelse jeg ved jeg kan bruge til noget internationalt, og et fedt job med masser af penge. Og alt dette giver mig en underlig vurdering af mit mål med denne tur. I stedet for at finde andre værdier i livet end penge, har jeg en utrolig trang til at blive rig og have materielle goder. Og i stedet for at få en ligegyldig holdning til andres mening om min personlighed, tænker jeg meget på hvad folk syntes om mig og hvordan jeg kan gøre et godt indtryk og om andre ser op til mig. Jeg ved ikke rigtig hvordan jeg er blevet inspireret til denne tankegang som ikke rigtig passer ind i den afslappede backpacker mentalitet, men jeg har på fornemmelse at jeg altid har haft det sådan, som at jeg først nu kan se det og indrømme det, når jeg er kommet væk for Danmark. Jeg tænker meget over det for tiden og prøver at finde målet ved min tur igennem disse følelser. Der må jo være en forbindelse. En inspiration.

Jeg har det nu godt. Det har taget min mave 5 dage at vende sig til den Pakistanske mad og det er godt nok fordi der er ikke andet og det koster cirka 2 dkr for morgenmad (brød, æg og te) og 4 dkr for aftensmad (brød, ris, grønsager eller kødret). Yderst rimeligt. Mit budget er på 50 dkr om dagen hvilket det sjældent opnår. Transport er relativt effektivt (asiens standard) og billig, ex. tog fra Quetta til Lahore, økonomisk klasse, 30 timer, 180 Rs (25 dkr). En cola koster 1 dkr og en seng koster mellem 7 og 15 dkr/nat så jeg lever skam ikke skidt.

I dag sidder jeg i Islamabad, hovedstaden, og skriver om mine oplevelser og tanker hjem til jer. I morgen får jeg min visa til Indien, hvilket jeg ikke behøver at betale for fordi DK er sådant er dejligt lille land. Og på fredag skal jeg med nogle Aussies til den Australiske ambassade for en aften med

Barbeque og Beer. Jeg savner lidt en kold øl en gang i mellem. Men på den anden side så tror jeg det er godt for mig at komme lidt på vandvognen efter min Grækenland tur.

Jeg har fundet nogle venner at tage med op i bjergene med. Så det er min plan de næste 2 uger jeg har tilbage i Pakistan inden jeg drager af sted til Indien. Der går nok en uge inden jeg checker min e-mail igen og skriver, dog er jeg på igen i morgen tidlig hvis i har noget i vil meddele.

Pakistan er fredelig nok til at backpache i og jeg har det hele næsten for mig selv fordi der ikke er andre turister der tør komme. Skønt. Jeg har hele tiden antennerne ude så hvis der udbryder uroligheder i Pakistan så er jeg i Indien 15 timer efter.

Der er sket meget for mig på det sidste, men jeg regner ikke med Danmark har ændret sig radikalt. Eller kan i altid skrive.

Birgitte du har det vel fint i skolen i din store 5. klasse. Har du fået nogle nye fag i år? Hvordan går det med taekwondo, I er vel startet igen. Savner de andre på holdet mig? Sig til dem at jeg tænker på dem. Og at jeg nok skal blive sortbælte når jeg kommer hjem.

Herluf jeg sender dig en e-mail til din adresse.

Sonja og Carsten i var vel lidt urolige, men husk at ingen nyheder og gode nyheder. Og jeg skal nok klare mig, det prøver jeg i hvert fald på at bevise.

Hav det godt indtil vi skrives igen.

Oluffe

Brev 29/9-98: Brev fra Indien

Hej derhjemme

Ja nu er jeg kommet til Indien. Dette land er en del forskellig fra Pakistan og væsentlig mere udviklet rent teknologisk og hvad angår turisme. Det er i dag min tredje dag i Indien og jeg er i Delhi.

Carsten tak for dit brev, det var rart at høre din mening og vejledning. Jeg er glad for at jeg kan skrive hjem om de ting jeg oplever og de udviklinger jeg gennemgår på denne rejse. Du må jo også have gennemgået noget lignende sidste år da du var i Kina, ja jeg har selv oplevet det du skriver til mig i dit sidste brev.

Jeg har vænnet mig til fattigdommen, ligesom jeg har vænnet mig til maden og vandet. Jeg går daglig rundt og ser tiggere og affald på gaden. Folk som pisser og skider på gaden var i starten et chok for mig. Men nu er det anderledes. Jeg kom til Pakistan med den intention at jeg ville lære kulturen og hvordan de lokale mennesker lever. Så jeg købte den slags tøj de går i, blev venner med nogle lokale, spiste hvor de spise, lærte deres sprog og jeg måtte omstille mig til at tænke som de tænkte. Det var underligt i starten at gøre alle disse ting men så sagde jeg til mig selv: Pakistanerne lever sådan her hver dag og de vil ikke syntes det er mærkeligt hvis jeg gør det samme. Efter denne omstilling havde jeg ingen problemer i landet. Flere gange havde jeg endda Pakistanske folk som kom op til mig og begyndte at snakke Urdu (national sprog) til mig. Jeg følte mig accepteret pga. min interesse og jeg lærte ting som jeg umuligt kunne have lært ved at læse bøger. Det var en nødvendig tilpasning jeg gennemgik for at overleve i landet.

Du har nok ret i at jeg slap utrolig billigt i Karachi, for at lære den erfaring jeg nu har. Det forbavsede mig bagefter hvor god og hurtig jeg er blevet til at dømme folk jeg møder og gennemskue deres formål med denne kontakt. Jeg afviser hurtig aggressive gadesælgere, og de

lokale mennesker jeg snakker med er alle afslappede og interessante mennesker. Jeg lagde helt tilfældig mærke til denne ændring da jeg opdagede hvor glad jeg var efter at havde snakket med lokale mennesker. Jeg bliver ikke længere røvdret eller snydt af folk selvom der stadig var mange af den slags folk herude (specielt i Indien).

Jeg kom igennem min nedtur efter Karachi og siden da har jeg været ovenpå. Jeg har næsten kun haft gode, positive oplevelser og de dårlige jeg havde har jeg kunnet grine af. For mig er denne tur en læreproces hvor jeg udover at lære at overleve og tilpasse mig også prøver at finde den personlighed jeg ønsker at have. Jeg prøver at finde mig selv. Jeg har lagt mærke til at hver dag jeg er væk fra DK, des mere hader og afskyr jeg den danske mentalitet. I Pakistan lærte jeg at bringe glæde til folk jeg satte pris på. Pakistan har givet mig varme, gæstfrihed, åbenhed og venlighed på et niveau jeg aldrig har oplevet før, og jeg har selv lært at give disse følelser videre til folk jeg synes fortjener dem hvilket igen styrker glæden på min side. Jeg har siden altid kunnet frembringe et smil hos de mennesker jeg snakker med. Og i Pakistan lærte jeg også at forsvare mig selv. Hurtig og effektiv magtstabilisering hos de mennesker der troede jeg var svag og skulle udnyttes. Jeg er utrolig glad for endelig at have fået denne evne og siden har jeg kun været en glad person. Man siger at når man backpacker så har man altid sine opture og nedture. Jeg havde mig nedtur og nu er jeg på en bølgetop. Hver dag går jeg i seng med et smil på og tænker på dagen der gik og de wins jeg har haft og gode oplevelser. Det er blevet en hel fornøjelse at rejse og jeg fanger mig selv flere gange i at grine fordi jeg flyder ovenpå.

Alt dette er lidt svært at beskrive og det kan godt være at det lyder forvirrende, men det er fordi jeg ikke kan beskrive disse enormt stærke følelse.

Tak fordi du skrev til mig om de erfaringer du gjorde i Kina. Jeg kan også relatere dem til hvor jeg er nu. Det var først da jeg læste dit brev og hvor du skriver om fattige folks desperation efter dine penge og hvordan kontakten mellem dem og dig er established, at jeg kunne genkende dette hos mig selv. Jeg har allerede lært at håndtere disse problemer og jeg er 100% enig med det du skriver.

Jeg føler på givne tidspunkt absolut ingen trang til at komme hjem og jeg tager en gang imellem korte timeouts hvor jeg skriver en masse ned og tænker en del over hvad der foregår med mig på denne tur. Hver gang jeg laver en fejltagelse eller opdager noget er forkert, stopper jeg fuldstændig op og tænker over hvad der skete og hvordan jeg skulle have håndteret situation. Og det hjælper, næste gang ved jeg hvordan jeg skal handle og gør det uden at tænke videre over det pga. den hurtige tilpasning/ændring.

Tak for pengene, det er dejligt at vide at jeg har økonomisk backup på denne tur. Selv om mit budget er nede på 50 dkr om dagen så ved jeg at jeg sagtens kan gå over denne grænse. Men for at komme tæt på de lokale kan jeg ikke tillade at bruge flere penge på logi og kost. Jeg føler mig ikke fattig og tillader også diskret luksus.

I Indien er jeg kommet til den konklusion, at Indien er et cirkus og jeg kan ikke gøre andet end at grine over det.

Jeg kommer nok ikke hjem foreløbig men jeg tænker tit på jer.

Luffe - The traveller.

Brev 18/10-1998: Hilsen fra Indien

Hej familie

Nu er jeg i Delhi igen for at arrangere min tur videre til Thailand. I morgen tager jeg til Mumbai og derfra videre ned til Goa for at få lidt sol, slappe af og feste. Jeg regner med at flyve ud af Calcutta

til Bangkok den 10. november, men billetten er ikke købt endnu. Jeg har brugt de sidste tre uger på at rejse rundt i Nordindien hvor jeg besøgte Varanasi som er det eneste sted i verden hvor du ser døde menneske kroppe blive brændt på bål. Ret ulækkert, men spændende. Derefter tog jeg videre til nordvest og var i Rajasthan hvor jeg så en masse eksotiske forts og paladser, bla. det lake palece hvor James Bond filmen Octopyssy blev optaget. Jeg har også været på kamel-safari i 1,5 dag (av!!).

Men nu søger jeg ned syd på da det er ved at blive køligt heroppe (temp. nede på 20°C). Jeg havde 3 måneders dag (siden jeg forlod DK) for et par dage siden og jeg opdagede at det nok var den længste tid jeg har været væk hjemmefra og jeg nogen siden for mulighed rejse. Men jeg er godt inde i min rejse og føler ikke længere at jeg er grøn.

Håber I har haft en god tur til Lanzarote. Var der nogen der havde slået min duatlon rekord fra sidste år?

Jeg har taget ti film nu og til hver billede følger der en historie som jeg ikke kan vente med at fortælle jer når jeg kommer hjem. Selvom der nok går noget til endnu.

Alle de bedste hilsner og godt humør fra Indien.

Luffe - (den vildfarende)

Brev 22/10-1998: Til Lykke

Tillykke med fødselsdagen Carsten.

Det var rart at høre din stemme i går i telefonen. Men jeg er glad for at teknologien er så avanceret som den er blevet, fordi jeg brugte lige så mange penge på en telefonsamtale hvor kvaliteten var knap så godt i 1 og halvt minut som jeg kan surfe på nettet i 1 time og give klar besked. Men det var alligevel dejligt at sige tillykke personligt.

Jeg modtog HRs e-mail og jeg tror ikke at det er mit kort der er noget i vejen med men at det var banken der ikke kunne gennemføre transaktionen.

Alt okay. Jeg checke min e-mail igen om to dage inden jeg tager videre til Goa, hvis du vil i kontakt med mig.

Ha' en forsat god fødselsdag og endnu engang tillykke.

Luffe - The happy

26/10-1998: En lang historie

Hej derhjemme.

I dag er det min sidste dag i Mumbai hvor jeg har været de sidste 5 nætter. I aften tager jeg med sydpå til Goa og til sol og strand.

Carsten tak for dine sidste to breve og endnu en gang tillykke med fødselsdagen.

Det er noget tid siden at jeg har skrevet et langt brev om hvordan jeg har det og hvad der sker i mit liv. Selvom jeg fylder siderne ud i min dagbog hver dag så beskriver jeg kun hvor jeg tager hen og hvad jeg ser. Her på det sidste har jeg ikke rigtig mærket nogen ændringer men når jeg lige nu tænker over hvordan jeg var for 2 måneder siden så er der sket utrolig meget som jeg tror er godt at få skrevet ned.

Jeg fandt ud af at det liv jeg levede tilbage i DK var et liv jeg ikke selv havde kontrol over. Mange af de ting jeg gjorde var bestemt af andre mennesker i mit liv. Jeg var for flot og usikker til selv at tage beslutninger og sige "nej". Dette var en af de ting jeg opdagede i Pakistan og jeg opfattede det som en svaghed. Specielt nu hvor jeg rejser alene. Jeg kan ikke beskrive udviklings processen men jeg kan give et før/nu billede og min situation. I dag tager jeg mange beslutninger og jeg tager også nogen gange beslutninger for andre. Men en ting som jeg overvejer nu inden jeg tager beslutningen er om det virkelig er det jeg vil. Jeg kan med bevidsthed og sikkerhed tage beslutninger og gennemføre dem. På mine kompromisser.

Mange gange herude er der folk som prøver at misbruge din naivitet, troværdighed og manglende kendskab til landet og kulturen til at misbruge dig, snyde dig og skille dig af med dine penge. Mange opdager det ikke engang. Og mange er bange for at sige fra eller protestere når de endelig opdager at de bliver røvdret. I går stod jeg nede på stationen og ventede på to piger som købte deres billet. Jeg stod op af muren og læste min avis da en indisk mand i fyrrende bankede ind i mig og min avis. Uden at kigge tilbage vadede han bare videre som om ingenting var sket. Jeg blev distraheret og vred. Men i stedet for at ignorere ham, sagde jeg med en hård stemme "excuse me". Han kiggede tilbage i forskrækkelse og så mit ansigt hvorefter han blødt sagde "sorry, sorry sir". Jeg slappede af igen og vente tilbage til min avis. Når jeg tænker over det nu så ville jeg ikke have turde gøre det i DK for 4 måneder siden. Og her havde jeg bare gjort det automatisk. Min mentalitet har ændret sig til 'nobody is going to fuck with me' og i en ikke egoistisk måde 'I do what I want to do'. Jeg er blevet meget mere sikker på mig selv og jeg tør gøre ting som jeg står ved. (En ting jeg finder mange englændere har problemer med, uden at fornærme dem).

Jeg er blevet hurtig til at skifte personligheder. Når jeg møder nye mennesker er jeg altid åben og glad. Som en rigtig luffemand. Men hvis jeg føler/opfanger at der er nogen som prøver at misbruge mit gode hjerte så finder jeg mig ikke længere i det. Jeg er blevet en rigtig menneske elsker. Her i morges spiste jeg morgenmad med en amerikaner fra DC. Efter en times hygge, åbenhed og glæde byttede vi e-mail adresser og inviterede hinanden på et besøg hvis vi nogen sinde var i nærheden. Er det ikke vidunderligt. Det er da en af de ting i livet som man ikke kan købe for penge. Jeg er også blevet en menneske kender og folk som prøver at vise mig en facade af venlighed imens de egentlig har andre skumle bagtanker, er jeg blevet så hurtig til at opfange. Jeg tror at i DK er der kun et par stykker som prøver at udnytte andre menneske og folk bliver forbavset og lammet når det sker mod dem. Hvorimod herude sker det flere gange om dagen hvilket virkelig er god øvelse.

Min aldre betyder simpelthen ingenting herude. Og de få mennesker som faktisk opdager at jeg kun er 18 får jeg hurtig til at glemme deres fordomme. Jeg har flere gange været oppe imod voksne mænd og været mere sikker og selvbevidst end dem. Og når jeg er sammen med andre ude og se ting, så er det tit mig som må tage beslutninger og aftale tidspunkter og snakke med manageren om ting vi er utilfredse med. Jeg er en mand som godt kan lide at være i kontrol og jeg er ikke bange for at indrømme det.

Hvis du slog op i et søge program lige nu og søgte under ordet 'jeg' så ville der være et 'jeg' for hver linie. Men jeg (igen) er ikke længere den egoistiske person som jeg indrømmer at jeg var i Danmark.

Det er for mig blevet trættende hele tiden at tænke på mig selv og siden at jeg har fundet ud af hvor meget glæde jeg kun skabe sammen med en anden person, har det fået en høj prioritet. Det er lidt svært at beskrive fordi jeg kan kun se det ud fra mine egne øjne. Okay, jeg er egoistisk. Jeg har mange mål i mit liv som jeg kun kan opnå selvstændigt. Det er den vestlige mentalitet. Fuld af konkurrence og egoisme. Total modsætning til den gamle indiske mentalitet og specielt Dalai Lama i Tibet. Det er gået op for mig efter et meget tæt forhold til en skotsk doktor som har boet i Indien i

27 år. Og selv om jeg skal leve i den vestlige verden resten af mit liv (hvilket er noget som jeg selv har bestemt) så ønsker jeg ikke at være alene. For mange mennesker ser kun glæde i penge, materielle 'wins'. Og for mange mennesker ser kun glæde i partner kærlighed.

Her ser jeg den konservative danske bonde i kontrast med der liberale indiske munk. Men siden jeg har valgt at leve mit liv i den vestlige verden så nægter jeg at miste følelsen af at være elsket. Derfor kommer jeg tilbage til DK og tager en videre uddannelse og bliver en del af det DKs samfund og gør alle de ting den danske regering allerede har planlagt at jeg skal gøre. Men jeg vil beholde min personlighed. Jeg vil bruge den erfaring jeg har fået gennem mit liv og min rejse til at blive den person som jeg kan være glad for og stolt af. Jeg vil være i stand til at kunne være en stenhård forretningsmand som kan få ting til at sket det ene øjeblik og i det næste øjeblik vil jeg kunne give mine venner en følelse af kærlighed og tryghed. Mange mennesker har en gang været åbne og derved blevet misbrugt. Og derfor kræver det meget tryghed og sikkerhed for sådan en person at åbne op igen og vise kærlighed. Jeg vil skabe en sådan tryghed og sikkerhed hos mine venner og jeg vil ikke længere være bange for at udtrykke mine følelser. Jeg er i balance med mig selv og har lært at selv om folk bliver såret efter at have elsket så vil følelsen af kærlighed forbundet til minderne stadig være med dem. Det er ingen kunst at elske. Det gør vi alle sammen. Men kunsten er at forstå effekten som kærligheden har på dig og værdsætte dens skønhed.

Jeg føler nogle gange at jeg savner min familie, mine nærmeste venner og min ex-kæreste herude. Men denne sorg er et bevis på at jeg kan elske og i høj grad gør den mig glad når jeg tænker på jer. Jeg vil ikke længere være bange for at elske.

To ekstreme kontraster af personligheder i et lang brev. Det er mulig.

Grunden til at jeg ikke tager til Nepal er at jeg var oppe og tjekke i det nordlige Pakistan i 2 uger inden jeg tog til Indien. I Pakistan er der næsten ingen turisme hvilket kendetegnes ved at spisestederne (ikke restauranterne) på gaden ikke har nogen menu. Og at tage op i de pakistanske bjerge var en sådan unik oplevelse at jeg ikke vil have den spoleret af de nepalistske bjerges smukke men (på dette tidspunkt) overturistiske miljø. Karakoram (pak) er ubeskrivelige så I vil forstå når I ser mine billeder derfra hvad jeg mener. Men jeg skal nok komme tilbage til Nepal og Tibet, når jeg er ældre og ønsker en afslappet ferie med min kæreste/ kone.

Angående mit visakort så går det godt igen. Jeg var i banken (Citybank) i går og hæve 240 USD og jeg havde igen problemer. Så det var nok fordi jeg prøvede at hæve mere end 2000 dkr den dag at maskinen sagde at min konto var tom.

Helbredsmæssigt så har jeg haft mine 5 dage i sengen med dårlig mave i Pakistan så siden har der ikke været noget irriterende. Jeg har ikke fået alvorlige skader selvom jeg få en del små skader/ skrammer når jeg rejser. Men jeg behandler dem hurtigt og effektivt med jod og antiseptik. Jeg er ikke kræsen overfor ny madkultur men jeg tager heller ikke chancer med deres mad. Søvn er noget jeg har meget brug for specielt efter lange rejser så det giver jeg mig tid til. Jeg er holdt op med at træne og jeg er blevet blød på maven men det gider jeg ikke tage mig af herude. Jeg skal alligevel hjem og tage sort bælte så mon ikke jeg kommer i form igen.

Jeg er også begyndt at skrive med Peter Vibede i Afrika. Verden bliver da mindre og mindre nu hvor alle vennerne er på nettet.

Jeg glæder mig til snart at høre fra jer igen.

Luffe - The loving

Brev 6/11-1998: Sidste hilsen fra Indien

Hej derhjemme.

Ja så håber jeg at dette er den sidste e-mail fra dette land, da jeg er på min vej til Fjernøsten. Jeg har brugt den sidste uge i Goa på stranden hvor jeg slappede af og nød stilheden. Om aftenen mødte jeg selvfølgelig en masse andre rejsende og sad med fødderne i sandet og drak cocktails. Den 4. november var der en kæmpe full-moon party i Baga. Vi dansede på stranden hele natten efter en dejlig middag bestående af frisk fisk og endte med at tage ud og svømme klokken 8 om morgenen. Samme dag begyndte jeg min tur ud af Indien. Jeg tog en scooter til Panaji hvor jeg havde en bus klokken 11 til Belgien.

Derfra tog jeg en super deluxe natbus til Hyderabad (hvor jeg sidder i dag) og skriver til jer uden at have sovet i en seng i 52 timer. Men i aften har jeg et lækkert værelse med tv inden jeg igen tager af sted mod Calcutta i morgen tidlig. En togtur der tager mindst 32 timer. I Calcutta regner jeg med at købe en flybillet til Bangkok og flyve ud af landet den 10. november efter 7 ugers besøg. Jeg kan ikke vente med at komme til Fjernøsten og er allerede begyndt at arrangere min tur. Jeg regner med at starte med at tage til Laos, som skulle være utrolig smukt og videre igennem Vietnam. Hvis de politiske uroligheder aftager kunne jeg godt tænke mig at tage tilbage til Bangkok gennem Cambodia, men nu får vi se. Jeg håber på at fejre jul i Bangkok.

I Goa havde jeg en masse tid til at slappe af og jeg brugte denne tid fornuftigt. Jeg tænkte meget over min fremtid og mine uddannelses muligheder. Jeg snakkede også med en masse andre rejsende om hvad de havde af erfaringer og planer. Og jeg er kommet frem til en konklusion som nok vil forbavse nogle og andre (min far) vil garanteret sige 'jeg tænkte det nok'.

I mange af mine breve hjem har jeg fortalt om mine forandringer og forklaret mine personlige ændringer. Og mange gange har jeg sat mig op imod lille DK og dets andegårds mentalitet. Jeg har snakket om hvor hårdt det bliver at komme hjem og tilpasse mig den verden jeg forlod. Og faktisk for at være ærlig så er der kun to gode ting der trækker mig hjem. Den ene er mine nuværende venner (inkl. familie) som jeg stadig er i kontakt med herude. Og det andet er uddannelse. I starten da jeg forlod DK var det næsten alt som jeg savnede. Efter en måned var det kun den danske mad. Og i dag tænker jeg faktisk ikke meget over mit tidligere liv i DK. Jeg har lært at (over)leve uden for DK og uden sikkerhedsnet. Og det går fint.

En af de ting som frastøder mig fra DK er at jeg føler at den dag jeg sætter mine fødder i COP Airport så vil resten af min fremtid være bestemt på forhånd. Selvfølgelig på en diskret måde. Det gennemsnit som jeg forlod gymnasiet med giver mig adgang til en hvis gruppe af videreuddannelser som vil bringe mig videre i livet til visse andre kvalifikationer som vil skaffe mig et job med en hvis gage og indtil et allerede bestemt samfundsniveau. Og udfra dette system kan jeg så købe en villa med vovse og Volvoen holdende udenfor. Jeg vil blive den perfekte mønster borger i det danske samfund, med jævnaldrende kone og 2-3 børn. Og det hele starter den dag jeg kommer hjem, da jeg bliver nødt til at ansøge om en uddannelse for at slippe for at komme ind og lege røvere og soldater. Jeg kan se dette for mig og føle at dette år er det eneste år i mit liv hvor jeg kan gøre lige hvad der passer mig. Og jeg gør det.

En anden ting der også skræmmer mig er at HR skriver at han ikke finder videreuddannelse udfordrende efter et år ude på egen hånd. Se ham, bare hans kæreste er hans egen engelsk lærer, hvilken mentalt niveau sætter det ham ikke i? Jeg kommer virkelig til at få det svært. Folk jeg møder herude gætter på at min alder er 24 eller 25 år. Ikke 20 eller 22, men 24. Så hvordan tror I jeg forestiller mig min fremtid i DK. Jeg kommer tilbage til folk som ikke engang kan... Nej jeg vil ikke nedgøre dem, men jeg vil heller ikke lyve over for mig selv.

Jeg møder mange mennesker fra forskellige nationaliteter og religioner når jeg er herude. Jeg er tolerant over for dem alle men jeg har fundet de mennesker som minder mest om mig og som jeg gerne vil være sammen med. Andre engelsksprogede nationaliteter såsom England, USA, Canada og Australien er alle generelt på bølgelængde med DK og mig. Jeg elsker englænderne pga. deres nobelhed og ære, det er en stor ting for dem. De fleste er nydeligt påklædt og de respekterer kvinder, en måde som viser deres følelser. Englændere er meget diskrete. De kunne ikke lige som danskerne finde på at prale med hvor mange piger de var i seng med i går. De kalder danskerne vikingerne som kom og voldtog deres damer og brændte deres landsbyer. Hvilken skam. Men de er heller ikke stolte over deres fortid. Englænderne er kendte for deres pub kultur og er generelt meget snaksaglige. Englænderne er gentlemen og de er stolte af det. De er accepteret over hele verden for deres syn på kvinder selv om nogle kommer i heftige diskussioner med muslimske mænd.

Jeg ved ikke om I har gættet hvad alt dette fører til - så her kommer det sort på hvidt. Jeg kommer ikke tilbage til Danmark. Jeg vil studere i England.

I har vel en masse spørgsmål, og jeg vil gerne besvare dem hvis jeg kan. Men jeg har snakket med en del englændere i Goa. De fleste er studerende på universiteter men også nogle der er lektorer på London Universitet. Jeg har selv prøvet at forestille mig min fremtid i London og det skulle være muligt for mig at komme ind på L.S.E (London School of Economics) med mit gennemsnit og kontakterer. Men der er tonsvis af muligheder og jeg leger med ideerne nu. Og jeg er så tændt.

Chok eller ej, jeg vil gøre alt for at få dette på benene og jeg håber at jeg har støtte hjemmefra, specielt mentalt.

Jeg regner med at tjekke min e-mail inden jeg flyver men der vil ikke blive tid til at skrive før Bangkok.

Så pas godt på jer selv derhjemme. Jeg tænker meget på jer.

Luffe - den selvstændige.

Brev 21/11-1998: Okay, nu har jeg det

Hej Carsten

Her er et vigtigt brev om min udvikling.

Jeg ved ikke rigtig hvor jeg skal starte men jeg har tænkt en masse over hvad der er sket her på det sidste. Jeg har ændret mig en del. Siden jeg er kommet her ud har jeg lært at tage ansvar for mit eget liv. Ja, du syntes sikkert at jeg altid har taget mine egne beslutninger og gjort hvad jeg ville. Men den ting der er gået op for mig herude er at mange af de ting som jeg har bygget min livsstil og holdninger på er dannet i min tidlige alder. Vi er alle blevet opdraget til at tænke en del ens. Som et par eksempler har jeg altid troet på at rygning var usundt og at man skulle holde sig fra slagsmål osv. men egentlig havde jeg ikke rigtig nogen begrundelse for hvorfor disse ting var sådan.

Da jeg forlod DK sidste sommer var det af egoistiske grunde. Jeg ville gøre noget for mig selv og følge mine mål. Jeg ønskede at frarive mig alt der hørte til mit tidligere liv. Men jeg vidste ikke rigtig hvorfor jeg havde denne lyst til at rejse. Og jeg viste ikke hvilke mål jeg ønskede opnået. Det var underligt at rejse fra det ene sted til det andet, uden rigtig være interesseret i det der var at se. Jeg ønskede bare at være mig selv og finde mig selv. Jeg havde lært, at når man rejser så er det meningen at man skal se en masse. Men jeg ønskede at frarive mig fra hvad jeg havde fået indlært var det rigtige. For at sige det med andre ord. Min mentalitet er bygget op af en masse erfaring og meninger. Ud fra de erfaringer jeg har fra dette liv har jeg dannet visse konklusioner. Og disse konklusioner har videre skabt min personlighed. Okay, lige nu er jeg selv meget forvirret.

Konklusionerne er baseret på hvordan jeg er opdraget til at tænke. Endnu engang ikke et særlig selvstændigt valg.

Som dreng var det vigtigt for mig at uddanne mig og derfor stillede jeg ikke for mange spørgsmål til hvad folk lærte mig. Det er ingen kritik. Nu har jeg taget min personlighed op til genvurdering. Og jeg finder at mange af de ting jeg før havde fordomme over for eller syntes var forkerte er ubegrundet. I flere tilfælde har jeg afprøvet disse ting for at finde ud af hvad det egentlig går ud på og derefter har jeg skabt min egen holdning ud fra erfaringen. Jeg har forholdt mig meget kritisk overfor alt hvad jeg har lært i DK og hvad der er dansk i det hele taget. Og det sætter mig i ingenmandsland. Jeg kan ikke længere kalde mig selv dansker fordi de ting som i min opdragelse gjorde at jeg kunne kvalificere mig for at være en dansker, kendetegn, er nu opløst. Jeg er uden nationalitet. Som jeg skriver, dette er lige gået op for mig. Det var derfor at jeg har været nede på det sidste. Fordi jeg ikke kunne forholde/sammenligne mig til nogle mennesker. Jeg er ved at danne en ny mentalitet som skal passe ind i det fremtidige liv som jeg ønsker at føre.

Ser du, der er en grundregel som en rejsende må følge for at blive integreret i det land som han rejser i. Først må han lære at tolerere andres livssyn. Det vil sige at han skal glemme alt om fordomme. Meget svært for en dansker. Det andet er at efter han har tilladt det nye, så skal han vurdere om det kan bruges til noget. Man kan sagtens acceptere andres livssyn uden at være enige med dem. Og hvis man er enige med dem så beholder man hvad man tror er værdifuld i ens eget liv. Forstår du, jeg er ved at bygge et helt nyt livssyn op. Jeg tager dele fra alle de steder i verdenen som jeg har været og frasortere de ting som jeg mener at jeg ikke kan bruge i mit fremtidige liv til at opnå de mål jeg har sat. Jeg må give slip på alt jeg har. Tillade mig selv at gøre hvad end jeg har lyst til. Og derefter finde ud af hvem jeg er. Jeg er så langt ude at jeg ønsker at komme hjem fordi det hele skræmmer mig. Jeg har opbygget en sådan selvtillid og styrke at jeg tror at jeg er uovervindelig. Og jeg ved at det kommer til at gå galt på et eller andet tidspunkt.

Hvis ikke jeg får samlet tankerne og finder ud af hvor jeg er på vej hen. Jeg ved at jeg er sluppet væk fra den danske mentalitet. Jeg har virkelig taget så meget afstand fra den at jeg overvejer ikke at komme hjem, men bare blive ude og tage direkte til England eller hvor jeg ønsker. Men der er ingen der kan stoppe mig. Der er ingen sikkerhedsnet. Der er ingen forpligtelser. Der er ingen morale. Der er ingen manipulation. Der er ingen konsekvenser. Hver eneste gang der er en som prøver at manipulere mig så slår jeg så hårdt fra mig at jeg ikke ser personen igen. Og hvis der er noget jeg ikke kan klare eller ikke kan acceptere så kan jeg altid rejse videre til et nyt sted hvor ingen kender mig. Der er ikke nogen som kan holde mig nede, så jeg bliver selv nød til at danne mig en etisk levestil som sætter grænser inden det ender galt.

Lad mig give dig et eksempel. Jeg smuglede en pistol igennem grænsen mellem Pakistan og Indien. En af verdens mest sikre grænser, 8 checkpoints. Bare fordi jeg havde nok selvtillid til at sige hvis de fandt den at det bare var en souvenir. Hvis jeg var blevet fanget, så ville jeg være endt i fængsel de næste par år. Jeg røg fed i Cambodia fordi regeringen i DK altid har fortalt mig at det var farligt og jeg var så træt af at gøre som andre fortalte mig jeg skulle gøre. Jeg udsatte min krop for ødelæggelse, for at være sikker på at jeg havde prøvet det en gang i mit liv og det var en del af et oprør. Jeg føler at jeg kan klare alting og den dag jeg fejlvurderer situationen kan jeg altså komme farligt af sted. Det er lige gået op for mig som jeg sidder her og skriver det. Nemesis - gudernes straf. Den endelige konsekvens. Jeg er lige på grænsen. Jeg kan mærke det. Og det er på tide at trække i land. Fokuser på nye mål i stedet for bare at frarive mig alting.

Jeg vil fra i nat af dreje hovedet imod mit fremtidige liv. Jeg ønsker ikke at blive en drifter. Jeg er motiveret til at begynde en uddannelse og jeg ved at det kommer til at blive et spændende liv. Jeg må finde noget at holde fast i igen. En livsstil. Og jeg ved at jeg vil blive nød til at fastslå nogle dos

and don't i mit liv. Danne en etik. Det var derfor at jeg uden at tænke på konsekvenserne tog den pludselige beslutning at jeg ikke kommer tilbage til DK. Men det var egentlig ikke det jeg mente.

Jeg elsker stadig min familie og mine venner og danskerne har også deres gode sider. Ja, jeg kan sagtens have en fed tid i DK, hvis jeg boede i Kbh. og studerede på Handelshøjskolen. Men jeg tænker siden at verdenen er blevet et sådan lille sted og uddannelses mulighederne inde for EU er så gode. Hvorfor så ikke benytte DK som et springbræt og studere i et andet land. Det er da en mulighed som er værd at overveje. Og den er selvfølgelig mulig for alle med en god studenter eksamen. Så derfor er det så vigtigt at slutte gymnasiet med et godt gennemsnit. Det er simpelthen vejen til mulighederne. Husk det. Lige meget hvor træt man kører i det så er det ens stædighed som belønnes i slutningen. Jeg har selv været igennem det og i aften er det gået op for mig at jeg har taget fuld udnyttelse af denne mulighed. Først tillader studentereksamen mig at rejse et år, fordi jeg har noget at falde tilbage på. Og derefter finder jeg ud af at den tillader mig at studere lige det fag det sted som jeg ønsker. Er det ikke vidunderligt. Nu er jeg glad.

22/11/98 – Okay, 24 timer senere sidder jeg igen foran computeren og skriver. Jeg har haft en af de travleste dage siden at jeg tog af sted fra DK. Jeg skrev i går at jeg havde tænkt mig at ændre mit liv i nat. Og det har jeg gjort. Jeg vågnede i morges og følte mig stærk og glad. Ikke forvirret og deprimeret som her på det sidste. Jeg har besluttet at leve mit liv efter min nye etik og grænser. Jeg er nu mere sikker på om hvad jeg gør er rigtig eller forkert. Før kunne jeg bare gøre hvad jeg ville fordi der var ikke noget rigtig eller forkert, det hele var godt fordi jeg var i oprør. Jeg vågnede og ønskede at fokusere mit liv på universitetet og jeg besluttede at finde ud af mine muligheder. Så jeg gik ned på Internet cafeen for at surfe efter en uddannelse. Jeg tænkte, at begynde at tænke som en student så må jeg tage mig sammen. Jeg smed en del af mit gamle beskidte tøj ud. Jeg ønskede at blive klippet (misforstå mig ikke). Få orden på mine ting og mit liv. Sætte nogle standpunkter og danne en etik baseret på min livserfaring og selvstændighed. Og alt dette skete på en nat.

Først var jeg på nettet i 2 timer og printede 20 sider ud om uddannelse i London. Jeg ønsker at studere noget i området økonomi, business and law i London, centrum. Men der er så mange muligheder og jeg kender intet til deres system. Jeg læste de 20 sider og konstaterede at London universitet kun var en af mange universiteter i London. Og at en bachelor uddannelse hed undergraduent på engelsk. Ok, tilbage på nettet igen. Finde London School of Economics og deres muligheder og adgangskrav. Men alle adgangskravene er bestemt ud fra hvilke kurser du vælger og der er så mange af vælge imellem. Printe flere sider ud og tilbage og læse dem. Til min forbavselse opdagede jeg at ansøgningsfristen er den 15. december i år og her sidder jeg i Saigon. Men hvad er adgangskravene? Tilbage på nettet og finde ud af hvilke kurser jeg ønsker at studere på LSE. Mere udprintning. Finde andre alternativer i London. Endnu flere universiteter. Mere udprintning. Åh, jeg lever igen. Tilbage og læse de i alt 40 sider for at konkludere, at jeg i morgen skal skrive et brev til LSE og forklare min situation som der ikke står noget om nogen steder (selvfølgelig). Og høre hvad de anbefaler mig at gøre. Jeg kan downloade ansøgningskemaet herude. Men jeg har ingen ide om hvordan alle kravene i England er i forhold til det danske system.

Heldigvis vil alle meget gerne hjælpe mig og anbefale gode universiteter. Så jeg er ikke alene. Men hvor er det dejligt igen at have nogle mål. Jeg sidder nu her klokken er 1130 pm og har været i gang hele dagen. Arbejdet koncentreret ligesom jeg var i skole/universitet. Og det gør mig glad. Der er så meget jeg skal finde ud af og jeg gør det på egen hånd fra den anden side af Jorden. Der er masser af problemer og jeg ved ikke engang hvordan jeg skal få råd til uddannelsen endnu. Men jeg arbejder på at finde ud af det og det giver et kick. Der er sket så meget de sidste 24 timer og jeg er godt træt nu. Men jeg syntes bare lige at du skulle vide at jeg har det godt (igen) og at jeg kommer tilbage til Danmark. Det er ikke så ringe igen.

I morgen skal jeg finde Laos' Konsulat så jeg kan få arrangere mit visa til Laos. Og jeg kan ikke vente med at komme på nettet igen i morgen for at finde ud af mere om mine uddannelsesmuligheder. Skønt. Nye udfordringer. Jeg ønsker at blive et bedre menneske og jeg har gået langt nok den forkerte vej herude til at finde ud af, at det som danskerne lærer i deres opdragelse ikke er helt forkert. Jeg siger ikke at den er perfekt, men den er fornuftig. Jeg har selv valg de værdier som jeg har nu og jeg kan forsvare dem 100% fordi jeg kender dem. Jeg har ændret mig meget og smidt en masse affald ud, men min fundamentale del er der stadig. Fordi i den ligger min etik. Hvad der er rigtig/forkert, godt/dårligt etc. Den er blevet geninstalleret i en nyere version efter at være formateret.

Luffe - den unikke.

Brev 25/11-1998: Siden sidst

Hej Carsten.

Tusind tak for dit ligeså åbne brev. Jeg havde ventet spændt på dit svar på mine breve. Og jeg ved godt du følger mig meget tæt og har selv oplevet hvad jeg gennemgår lige nu. Det er derfor at jeg skriver så åbent hjem til dig fordi jeg ønsker at høre din mening. Og det er også godt for mig at få skrevet ned de ting der sker herude. Jeg regner med at du venter spændt på at høre hvad der er sket med mig siden det sidste brev.

Carsten, der er sket en hel masse. I det første brev som jeg skrev til dig var jeg meget kritisk overfor DK og alt fra mit tidligere liv. Jeg ønskede ikke at komme tilbage til DK, så jeg var ved at finde et alternativ. Jeg erklærede min uafhængighed. Det næste brev hjem delte jeg i to. I den første del var jeg meget deprimeret. Jeg følte at jeg var ude på et vildspor og at det snart ville gå galt. Men i brevet gik det op for mig hvad der var sket med mig, og dette var en lettelse. Dagen efter sendte jeg så en beretning af dagens forløb. Og om min forbavselse. I dag vil jeg gå endnu et skridt videre og fortælle om mit nye liv. Jeg føler at jeg er startet en ny livsfase. Revet mig væk fra barndomsmentaliteten og den usikre teenager periode. Jeg har fundet min vej og bygget mit fundamentale grundlag. Dette har givet mig selvtillid og beslutsomhed.

Siden jeg var omkring 10 år gammel har jeg haft problemer med vorter på hænderne. I begyndelsen prøvede jeg at brænde dem væk, men dette gav intet resultat. Efter jeg brugte noget tid sammen med Per, forsvandt alle vorterne. Dog kom de tilbage efter et par år. Jeg havde stadig tre da jeg forlod DK i sommers. Vorterne var der fordi der var en ubalance i mit liv. Efter Grækenland havde jeg kun 1 tilbage, men den ville ikke forsvinde. Jeg vidste at det var en stor ubalance pga. dens størrelse. I dag opdagede jeg at den næsten var forsvundet. Jeg er på denne tur herude for at forlade mit teenager liv. Og med det måtte jeg også forlade DK og dens mentalitet. Mine livs værdier var op til renovering. Dette skabte et indre oprør og til sidst 'vandt' jeg absolut frihed (den første e-mail). Jeg kunne gøre lige hvad jeg ønskede og bygge lige hvad jeg ville på min egen byggegrund. Dette skræmte mig (den anden e-mail, del 1) og jeg følte mig tabt. Dog i stedet for at lade mig drive besluttede jeg mig for at tage mig sammen og begynde at skabe min nye livsstil (e-mail 2, del 2).

Nu lever jeg mit eget liv og jeg er helvedes stolt af det. Dagen efter jeg fik denne oplysning mærkede jeg allerede forskellen. Jeg har prøvet en masse i mit liv og på denne tur. Så jeg havde selv fundet ud af hvad der var rigtig og forkert. Og ønskede at bygge min livsstil på denne erfaring. Jeg huske at jeg skulle betale for at være på Internettet dagen efter og pigen bag receptionen havde givet mig det forkerte beløb tilbage. Hvis dette var sket for en uge siden ville jeg ikke havde sagt noget. Men efter den e-mail kunne jeg ikke få mig selv til ikke at sige det. Og dette kom som en overraskelse. Jeg havde genetableret min etik. Du skriver i dit brev, at det FRIE menneske ikke

behøver accept og anerkendelse fra andre. Og han behøver ikke at prale eller overdrive. Jeg er ærlig når jeg tilstår at jeg altid har smurt lidt ekstra på når jeg genfortalte en historie eller oplevelse.

Den dag du sendte mig brevet havde jeg været på en tur og mødt nogle piger fra New Zealand. Jeg printede dit brev ud men havde ikke tid til at læse det inden at jeg skulle til middag med disse piger. Selvfølgelig snakkede vi om hvor vi havde rejst henne. Men da jeg fortalte en historie for at imponere disse piger, som jeg havde fortalt historien mange gange før med en lille overdrivelse, så fangede jeg mig selv i at korrigere min historie til sandheden. Jeg følte ikke længere at der var nogen stolthed i at prale. Nu havde jeg bestemt mig for at leve mit liv med denne min egen livsstil, og hvis folk ikke kunne acceptere mig og sandheden, så er det altså ikke mit problem. Derefter læste jeg dit brev. Jeg føler mig fri, selvstændig og selvsikker i mit liv og mine beslutninger. Jeg accepterer folk for deres gode sider og dømmes dem ikke for deres dårlige. Jeg behøver ikke længere at bevise mig selv overfor nogen. Der er ikke gået lang tid siden jeg lavede denne radikale beslutning, men dette har jeg da konstateret.

Glæder mig meget at høre fra dig/er igen. Og hils Sonja, Birgitte og Herluf mange gange og sig til dem at jeg elsker dem.

Luffe - den nye.

21/12-1998: Min 19 års fødselsdag

Til Lykke med mig.

Hej Carsten, Sonja, Herluf, Dorte og Birgitte.

I dag er det min fødselsdag og jeg er i fuld gang med at fejre den.

De sidste tre dage har jeg taget et Thai madlavnings kursus her og fået en masse nye venner. Så i går mødtes vi alle om aftenen, 16 stykker inkl. vores kok, og tog ud for at høre thai koncert. Alle fik hurtigt at vide, at det var min fødselsdag den 21. og der var rigtig god stemning. Der var cirka 200 mennesker ved denne åbne koncert og 30 sekunder før midnat havde vi en nedtælling ved vores bord. Der blev sunget international fødselsdags sange på forskellige sprog og jeg fik skulderklap og is ned ad ryggen. 19 år, hvad! Live orkesteret kom derefter med den speciel announcement og spillede fødselsdagssang for mig oppe på scenen. Jeg havde 200 mennesker til at synge fødselsdagssang for mig imens jeg stod oppe på en stol og blev hyldet. Der er ikke nogen der siger at det skulle være kedeligt at holde fødselsdag herude. I aften tager et Amerikansk par mig ud til Japansk Sushi, som jeg aldrig har prøvet før. Og hvem ved hvad der sker derefter.

Jeg sidder i Chang Mai, Nordthailand, lige nu. Den sidste måned har jeg besøgt 4 lande og jeg er ved at være lidt træt af at rejse express. Tager den 26. ned til Sydthailand for at finde en ø. Jeg skal fejre Nytår og Full-moon party (dagen efter) på Ko Pnag Jang, Tropisk. Og derefter ligger fremtiden uvist. Men jeg har et par ideer.

Jeg kom til Bangkok den 10/11 fra Indien og syntes at det var dejligt at komme tilbage til civilisationen. Der tog mig tre dage at få arrangeret visa til Cambodia og så var jeg af sted. I Cambodia så jeg Siem Raep, Ankor Wat, som må være en af de mystiske steder i verdenen og ekstrem imponerende. Fra Siem Ræp tog jeg ned til hovedstaden Phenom Phen med speedboats. Der tog det mig 5 dage at arrangere visa til Vietnam. Jeg slappede af, fik venner og så The Killing Fields (1975-79). Uhyggeligt og skræmmende. Khmer Rouge holder stadig til i nordøst Cambodia. Der hvor jeg tog igennem fra Thailand. Men jeg havde ingen problemer.

Fra PP tog jeg med nogle nye venner med taxa til Saigon. Mit ynglings sted. Jeg tog ud for at finde de aktuelle kampområder. Meget har ændret sig i Vietnam siden. Junglen er blevet udslette og der

er stadig mange bombekraterer. Jeg lærte om Vietnam krigen fra den lokale side og de kalder den Amerikaner Krigen. Jeg prøvede at skyde en M-16 og shotgun. Gud hvor det skræmte mig. Jeg hader våben, fordi det burde ikke være så let at tage et liv. I Saigon havde jeg den største konflikt jeg endnu har haft på denne tur. Jeg blev nød til at finde mig selv og vælge en livsstil. Det tog to dage med depressioner og forvirring men derefter skete der noget revolutionerende. Jeg fik ny lyst til at rejse og leve. Og brugte de næste 2 dage på at lede efter et universitet og min fremtid.

I Saigon fik jeg lavet visa til Laos. Efter Saigon rejste jeg til Nga Trang og tog ud på Mama Hahn's boat trip. Kultur oplevelse. Jeg hørte første gang om denne båd tur på båden fra Israel til Grækenland for 5 måneder siden. Og jeg havde en af de bedste dage på denne tur. Efter NT tog jeg op til Hoi An og fik syet 18 stykker tøj hos min nu egen skrædder for 165 \$. Inkl. et smokingsæt med to silke skjorter, to orientalske veste med match butterfly og en frakke til at tage udover for 65 \$. Men hvor er det tungt at bære rundt på.

Efter HA tog jeg til Hue og tog op til den tidligere Demilitarized Linie. Spændene med det var det mest nordlige jeg kom i Vietnam. Jeg skar igennem til Laos ved Laobao. Jeg har aldrig set to nabolande være så forskellige. Vietnam er totalt overturist og i Laos går børnene stadig rundt uden tøj på. Laos var ekstrem afslappet (Den Gyldne Trekant - opium). Jeg tog fra syden, Savannakhet op til hovedstaden Vietient. Så uudviklet. Og derfra op nord på til Vang Vieng. Et af de smukkeste natur steder i Indokina. Besøgte forskellige grotter og tog på cykeltur. Dejlig afslappet sted. Tog derefter op til Luang Prabang og brugte tre dage der. Så vandfald og lærte en masse om Lao mad og øl. Fra LP på en 7 timers speedboat tur op til den nordlige thai grænse. Og jeg kom til Thail igen, land nummer 10, og tog ned til Chang Mai, hvor jeg er nu. Jeg har taget et thai madlavnings kursus de sidste tre dage. I dag er det japansk og i morgen tager jeg et indisk kursus inden jeg om aftenen tager til BK for at fejre dansk jul med en dansker som jeg mødte herude, med flæskesteg og en masse andet som jeg ikke kan skrive fordi de mangler vokalerne på dette keyboard. Bare for at sætte det i kontrast.

Tillykke til mig og jeg håber at jeg næste år vil fejre min fødselsdag sammen med jer, men jeg vil ikke skrive under på noget. Ha.

Håber at alt går godt derhjemme og I fejrer på livet løs. Jeg vil tænke på jer når jeg i aften har et sentimentalt øjeblik.

Oluffe - ham der har fødselsdag

PS. Efter fødselsdagssangen i morges, spurgte en af mine venner mig, hvordan jeg følte mig. Og jeg svarede at jeg følte mig voksen. Hele bordet grinede.

Brev 23/12-1998: Bangkok

Hej Carsten

Mine billeder har det fint. Jeg fik 10 film fremkaldt i Indien og de ligger nu i min kuffert, som jeg har købt til souvenirs og ting som jeg ikke gider at slæbe på i Bangkok. Jeg kom til Bangkok i begyndelsen af dagen og skal fejre dansk jul sammen med en anden dansker fra CPH. Hvorefter jeg tager til Sydthailand og finder en ø for nytår.

Havde den bedste fødselsdag i mit liv.

Hils familien og jeg ønsker jer alle en god jul og et godt nytår.

Oluf - den sidste Skytte

Brev 4/1-1999: God start

Godt Nytår til jer derhjemme.

Jeg havde den bedste jul og nytår i mit liv. Jeg var i Bangkok i julen. Og guess what, jeg fejrede god dansk jul med flæskesteg, and, danske kartofler, brune kartofler, rødkål og risalamande. En sand vinder efter 6 mdr. uden dansk mad. Dette var på den eneste diskrete danske restaurant i BKK. En stor tak til Larsen Rejser for denne aften.

Nytår fejrede jeg på Ko Phen Nga i Sydthailand, hvor der heller ikke blev sparet på kræfterne. Nytårsaften var det vildeste. Efter at have brugt dagen på stranden for at blive solbrun (ja, du læste rigtig), var jeg ude at spise lækker fiske måltid med mine to bedste venner fra denne tur (dem som også fejrede min fødselsdag i Chaing Mai) og nogle gutter fra Wales. Derefter stod den på fest og vi dansede alle på stranden til klokken 0900 om morgenen, længe efter at solen stod op. Denne ø er berømt for sin full-moon-party, som i år falder den 01/01/99. Det betød minimum søvn og op og i gang igen. Stort tag-selv-buffet med fisk og thail-dishes på vores beach-resort. Derefter endnu engang ud og danse hele natten på stranden. 48 timer, bevis på hvem der var ung og hvem der var gammel. Jeg vurderede at der var et sted mellem 8000 og 10000 mennesker som alle holdt ud. I morges ankom jeg så til BKK (for 3. gang).

Jeg siger tak for gaverne, og jeg kan desværre ikke afsløre hvad jeg vil bruge dem til. Men måske i det næste brev.

Skriv snart igen

Oluffe - den brune

Kommentar 10/1-1999

Den 10. januar 1999 kom Oluf hjem til Danmark på en meget billig returbillet Bangkok – København – Bangkok. Så skulle der tjenes penge til den videre rejse, som startede den 8. juni 1999 via Athen (det var en billig billet).